

ΕΦΗ ΒΑΤΑΝΙΔΟΥ

*Αγάπη συν πλην*

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

 ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΑΡΜΟΣ



Στη Μαριάννα  
που δραπέτευσε απ' τις πληγές της  
φεύγοντας νωρίς



«Το θέατρο είναι μια συνωμοσία ανάμεσα στον συγγραφέα και στον θεατή, για να συντελείται κατά τον ένα ή τον άλλο τρόπο η μαγεία, ή αν θέλετε, το πειστικό ψεύδος της σκηνής».

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΧΟΥΡΜΟΥΖΙΟΣ

Δημοσιογράφος, εφημερίδα «Καθημερινή»



Ένα ζευγάρι ψηλοτάκουνα παπούτσια. Ένα ζευγάρι γόβες δερμάτινες, ολοκαίνουργιες, «του κουτιού», απέριττες, ντελικάτες, σικάτες, κλασικές, αψεγάδιαστες, καλοραμμένες, με εκλεκτή φόδρα και γυαλιστερή σόλα όπου αναγράφεται στην καμάρα με μια χρυσή στάμπα «genuine leather», «γνήσιον δέρμα». Αν κοιτάξεις με προσοχή το δέρμα, θα νοιώσεις στους εκατοντάδες πόρους του, την ανάσα του ζώου που θυσιάστηκε στον βωμό της γυναικείας φιλαρέσκειας και της αρσενικής αποβλάκωσης, προκειμένου ένα τέτοιου μεγέθους ερωτικό φετίχ να περπατήσει και να συγκλονίσει.

Λατρεύω τα παπούτσια, όλα τα είδη τους, μα τούτο το είδος φέρνει στ' αλήθεια ζάλη. Είναι ίσως η σιγουριά του δεσίματος τακούνι-κορμός, είναι η ισορροπία και η ευθυγράμμιση από τη φτέρνα ως τη μύτη, είναι τα κοίλα πλαϊνά που ρέουν και ενώνουν τις δύο άκρες, μα πιο πολύ ίσως να είναι η σιγουριά πως παραμένεις ακόμη μάχιμη, επιθυμητή, μια ζωντανή γυναίκα που εκπληρώνει τον στόχο δι' ον επλάσθη.

Ένα τέτοιο ζευγάρι θα συρράψει και τη δική μου ιστορία, ένα ζευγάρι γόβες που χάνονται στα απύθμενα βάθη του χρόνου, κι όμως κάπου καταχωνιασμένες συνεχίζουν να ζουν, περιμένοντας καρτερικά την ώρα που θα ξαναβγούν στη σκηνή και θα προκαλέσουν τα γεγονότα ικανοποιώντας καπρίτσια των καιρών και λαθεμένες συνειδήσεις. Είναι φλύαρες και ανυπόμονες γιατί, μετά από τόσες δεκαετίες σιωπής, έχουν πολλές ιστορίες να διηγηθούν και προτίθενται να μας σεργιανίσουν σε δρόμους που περπάτησαν και τρίφτηκαν και μεγαλούργησαν αφήνοντας το στίγμα τους, απομεινάρι και απόδειξη πως στη ζωή τίποτα δεν είναι μοναδικό, όλα επαναλαμβάνονται.



*Αύγουστος του 1920*

Φωτεινές μέρες με ζέστη, καλοκαιρινή ευφορία και ραστώνη. Οι Βενιζελικοί και οι Κωνσταντινικοί φαγώνονται, ο Ελευθέριος βρίσκεται εξορία στο Παρίσι. Στην αρχή της Ερμού υπάρχει το υποδηματοποιείο Παυλόπουλου. Στη μικρή βιτρίνα ένα καλάποδι και γύρω του απλωμένα μερικά ζευγάρια παπούτσια σε ευφάνταστα χρώματα και σχέδια. Ο ευθυτενής κύριος ανοίγει αποφασισμένος την πόρτα, τον αναγγέλλει το καμπανάκι που κρέμεται πάνω της. Βγάζει το καπέλο, ως είθισται, και χαμογελάει. Ο μαγαζάτορας τον αναγνωρίζει και του σκάει ένα πλατύ χαμόγελο.

– Καλημέρα σας. Ένα ζευγάρι γόβες θα ήθελα, λέει ο πελάτης ευγενικά.

– Καλημέρα σας, κύριε Δραγώνα, τιμή μου που ήρθατε στο μαγαζί. Βέβαια, έχω μερικά εκλεκτά ζευγάρια για να διαλέξετε. Δώστε μου ένα λεπτό για να τα φέρω.

– Ωραιότατα. Ευχαριστώ.

Καταφθάνει ο τσαγκάρης με ένα πλατύ χαμόγε-

λο κρατώντας στην αγκαλιά του τα πιο φίνα γυναικεία γοβάκια που διαθέτει: ένα ατλαζένιο σε μονόχρωμο μπλε που κάνει νερά, ένα καστόρι βυσσινί που κοκκινίζει ελαφρά στο φως, ένα κλασικό μαύρο δερμάτινο που πρέπει να έχει κάθε γυναίκα που σέβεται την εικόνα της, ένα κόκκινο λουστρίνι που ανάβει πάθη, ένα φωτεινό σομόν σκερτσόζικο από μαλακό δέρμα. Αφήνει τα παπούτσια στον πάγκο με προσοχή, τα στήνει σε στρατιωτική διάταξη και επιστρέφει με τις συνοδευτικές αγκράφες που θηλυκώνουν στο μπροστινό κόψιμο, μια περιττά απαραίτητη τσαχπινιά: η μία απαστράπτουσα με μικροσκοπικά στρασάκια, η άλλη υφασμάτινη σε σφιχτοδεμένο τριαντάφυλλο, μια άλλη με έναν πληθωρικό δερμάτινο φιόγκο, και η τελευταία κοκάλινη σε γήινες αποχρώσεις. Αδειάζει την αγκαλιά του αφήνοντας τηνπραμάτεια πάνω στον πάγκο. Τώρα τοποθετεί τα ζευγάρια σε απόσταση το ένα από το άλλο, για να ξεχωρίζουν καλύτερα οι διαφορές τους. Οι αγκράφες στέκουν μπροστά για να δοκιμαστούν σε πιθανούς συνδυασμούς. Ο Δημήτρης παίζει μια-μια αγκράφα στα χέρια του εξετάζοντας κάθε λεπτομέρεια, μετά τις αφήνει και αρχίζει να κάνει το ίδιο με τα γοβάκια. Χαϊδεύει με την παλάμη του τις καμπύλες των παπουτσιών και με τα δάχτυλά του ακολουθεί τη φόδρα που έχει ντυθεί το εσωτερικό. Άθελά του το χέρι ψάχνει τις ραφές για ατέλειες και μικρά γρομπαλάκια στην κόλληση. Μάταιη προσπάθεια, δεν βρίσκει ψεγάδια, γλειμμένες οι ραφές σαν να μην τις ταίριαξε ανθρώπινο χέρι. Αλφαδιάζει τα